

Dorul de mare

Vasile Alecsandri

Pe senin călătorește
Un nor tainic plutitor.
Al meu suflet ce jelește
După el se înalță-n zbor!

Norul trece și dispare
În afundul cerului.
Ah! de merge el spre mare,
Duce-m-aș pe-aripa lui!

Duce-m-aș la cele maluri
Ce oglindă fruntea lor
In poeticele valuri
A frumosului Bosfor.

Și de-acolo în depărtare,
Pe un vânt primăvărel,
Să ating cu-o sărutare
Mările din Archipel.

Duce-m-aș încă-nainte
Pe cel plai încântător,
Unde soarele-i fierbinte
Ca fierbintele amor.

La Veneția mult iubită,
Rai ferice, neuitat,
Unde gondola cernită
Te adoarme legănat.

La Palermo încoronată
Sub cer dulce, fără nori,
Cu ghirlanda parfumată
De-a naramzei albe flori.

La Napoli ce scaldă,
Răspândind învăpăieri,
Sânul ei în marea caldă
Ș-a ei suflet în plăceri.

Duce-m-aș fără-ncetare
Ca vulturul să pătrund
Peste-a ochilor hotare

Orizonul fără fund.

Să văd stingerea de soare
În adâncul ocean,
Ș-a lui coamă arzătoare
Răsărind ca un vulcan.

Să văd stelele voioase
Înflorind cerul senin,
Și cu raze argintoase
Dezmierzând al mării sân.

Să văd luna răsărită
În a nopții aer cald
Ca o floare aurită
Într-o cupă de smarald.

Și s-aud blânde șoapte
Ce zbor tainic în eter,
Izvorâte-n miez de noapte
De pe valuri și din cer.